

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Morbus copori eius, sed non animo quietem adimebat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

verò sentiret, quæcumque Medicorum arbitrio iuberentur, ea refocillandis instaurandisque viribus suis adhiberi medicamenta atque aromata, cuiuscumque pretij forent, religioni ducere coepit id sibi abundè superque esse, & Patri cuidam, *Mens hic*, inquit, *morbis pretiosus est*. quo respondente, eam esse Societatis solitam charitatem, protinus acquieuit. Vespere diei Mercurij pluribus eius iuuandi studio contendentibus, mandauit Rector, vt nonnullis vigilantibus, alij somnum peterent.

P. Ioanni
Gouda.

Morbis corpori quidem, sed non animo Ioannis quietem adimebat; quippe mens eius altam cum Deo colens pacem, ardentem idemdem preces in cælum iaculabatur. Rogatus ergo subinde, quid gemitu tanto suspiraret; Gratias, inquit, Deo ago pro beneficio vocationis. Sacerdos quidam quarebat, an legi sibi aliquid iuberet; Caput, inquit ille, ex Aloysij historiâ, de eius morte. Cùm in lectionis cursu huc ventum esset, vbi narratur, nullum ab Aloysio per longinquitatem morbi, impatientis animi signum datum esse: ille ad Christum cruci affixum versus, Domine, inquit, si (quod non memini) impatientiâ fortè peccaui, ignosce. Audito deinde, quòd accepto mortis nuntio, Hymnum *Te Deum laudamus* recitasset, conatus imitari, rogauit adstan-

adstantes, sese vt iuuarent; adiutusque recitauit. Valetudinarius explorando venæ motu cum propius accessisset, quæsiuit Ioannes, ecquî valere sibi videretur. Ad terminum, inquit, appropinquamus. Tum ille, qui permiserat eo vsque Sacerdotum assistentium officio subinde se, vel ad mouendum corpusculum adiuuari, vel medicinam, vel aquam, refrigerando palato præberi, eos admonuit, sui deinceps mouendi officio abstinere, ne, vt ipse pie interpretabatur, irregularitate se aliquâ imprudentes obstringerent, maturando sibi mortem per obsequia. Mox Crucis sigillum dari sibi poposcit: quod allatum, Rosario è collo detracto, religiose redimiuit, (sic namque dormire solitum, suspensâ è ceruicibus coronâ, suprâ scripsimus.) Tum Regularum nostrarum petito libro, cum fortè vnus aliquis adferretur, à quo abesse Scholasticorum leges, percurrendo folia, obseruasset; alterum dari sibi flagitauit, quo leges illæ quoque continerentur. Hunc allatum, Cruci Rosarioque applicuit; ac tria hæc instar pretiosi fasciculi simul manu complexus, insolentia verborum hilaritate dignissimam conscientiam suam vocem emisit: *Hæc sunt tria mihi charissima, cum his lubenter moriar.* osculatusque, pectori imponebat. Insuper rogabat adferri icunculas Cælitum omnium quas varijs

mensibus fortitus seruauerat, agglutinatas libello cuidam è chartâ virgine, è quibus subinde gnomas breuiculas prælegi sibi cupiebat. Psalmos prætereà Graduales, quibus delectari videbatur, nonnumquam recitari curabat, reliquumque noctis quietè utcumque duxit. Proximè surgendi horam, Valetudinarij curatorem compellans, Pater Rector, inquit, contendit pro viribus, ut me, beneficio Prouinciæ meæ seruatum, à Domino exoret; sed credo irritum precis suæ fore. Paulò post Rector ipse adfuit, iussitque Ioannem suam à Deo (si è maiore eius esset gloriâ) salutem flagitare. Iterùm reuersus, Mi frater Ioannes, inquit, inter recitandum sacras Officij canonici Preces, aduerterunt mihi ànimum illa cuiusdam Responsorij verba, quæ quadrare in te videntur: *Puer meus, noli timere, quia ego tecum sum, dicit Dominus. Si transieris per ignem, flamma non nocebit tibi, & odor ignis non erit in te. Liberabo te de manu pessimorum, & eruam te de manu fortium.* auguror probatum in te iri vaticinij veritatem. Tum ille, Ita spero, respondit; sed meritis beatissimæ Virginis: eademque secum verba reputando sæpius repetebat; ac solus cùm esset, aut à paucis circumfessus, suauissimis affectionum piarum iaculis cælum petebat, præcipuè verò Deiparam hisce similibusve sententijs alloqueba-

quebatur: *Ne me deseras Maria, ne me fallas; filius enim tuus sum, tu scis, quia iuravi.*

P. Ioannes di Lugo S. Theologiæ Professor, cum fortè negotium quoddam Deo admodum honorificum præ manibus haberet, id Ioanni commendatum venit; adeò precibus eius fidebat.

Die Iouis manè rumore vulgatum erat, *Visitantiū concursus* Ioannem de morte suâ clariùs edixisse: hinc magni, quâ nostrorum quâ externorum, in Collegium concursus, se suaque precibus illius commendantium. Etiam si enim paucis, ob exiguam rerum tractationem, huc vsque notus esset, inclaruerat tamen opinione singularis modestiæ innocentiaque, quâ passim sanctus audiebat. Hos inter fuit Illustrissimus Angelus Cæsi, filius Ducis d'Acqua-sparta, qui Ioannis virtutem adeò semper suspexit, ut non rarò in Collegij hortum venerit, eius obseruandi causâ, dum colloquij horâ cum alijs animum relaxaret: simulque illo se spectaculo recreandi, quo omnes, vnico campanæ signo audito, sermonibus intermissis, silentio summo, ad suas quisque occupationes, in cubicula reuertuntur. Iam nempe id maximo illi quoque solatio erat, eum videre in illo mortis procinctu tantâ animi tranquillitate, tantâ alacritate vultûs iacentem, ac si æger non fuisset; audire tam placidè loquentem

tem